

rerer med paa den danske Finanslov. Det vilde naturligvis være glædeligt, om det kunde fjernes eller i alt Fald nedbringes. Men jeg anser ikke det for det afgørende. Det er for mig endnu mere afgørende, at Forholdet bliver ordnet tilfredsstillende for Befolkningen deroppe. Jeg vil nødig være med til, at vi skulde bringe dette Underskud ned paa Bekostning af den grønlandske Befolkning. Men det er ogsaa mit Indtryk, at der snarere vil ske det modsatte; hvis der kommer en handelsmæssig rigtig Ordning af Tilstandene deroppe, da er det sandsynligt, at vi kunne bringe betydeligt mere ud af Grønland, og der er samtidig neppe Tvivl om, at det i første Række vil komme selve den grønlandske Befolkning til gode. Det, at det bliver en forretningskyndig Mand, vil derfor være en meget betydelig Ting med Hensyn til den Opgave, der skal løses. Den tredje Ting, jeg vil lægge Vægt paa, er, at det bliver en Mand, der ikke paa Forhaand er indblandet i de Stridigheder, der føres mellem forskellige Lejre af Danske, der paa en eller anden Maade har beskæftiget sig med de grønlandske Spørgsmaal. Jeg tror ikke, man overdriver, naar man siger, at Forholdet mellem disse Mennesker kunde være nogle Grader bedre, end det til daglig er. Jeg tror, at man af den Leder, der skulde have med dette at gøre, maa kræve, at han staa særdeles frit overfor de stridende Retninger, og at han har, om jeg saa maa sige, et lidet stridbart Gemyt, men megen Evne til at kunne udjævne Modsætningerne mellem andre og undgaa, at det kommer til bitrere Strid, end der er i Forvejen. Men endelig synes det mig at maatte være en nødvendig Betingelse for, at der kan komme noget rimeligt ud af det, at den Mand, der paatager sig dette som en betydningsfuld Opgave, opholder sig oppe i Grønland saa lang Tid, at han er i Stand til at sætte sig fuldstændig ind i det grønlandske Sprog i en saadan Grad, at han er i Stand til at føre en Samtale paa Grønlandsk med selve den grønlandske Befolkning, at han i det hele taget maatte tage Opgaven særdeles grundigt og særdeles alvorligt, og at det maatte være et langvarigt Ophold, som der blev Tale om. Det vil maaske ikke være let at finde en Mand, der forener disse Egenskaber. Men hvis man ikke er i Stand dertil, nærer jeg megen Tvivl om, at man vil opnaa de Resultater, som tilsigtes ved Lovforslaget.

Men af det, jeg her har sagt, følger ogsaa, at det synes mig, at de Bestemmelser, man

har truffet, paa adskillige Punkter ikke kunne siges at være heldige. Der gaar, saa vidt jeg kan se, gennem Lovforslaget to forskellige Tendenser. Den ene er at gøre den kgl. Kommissarius til en Under søger af de grønlandske Forhold, der skal tilrettelægge Lovforslag. Den anden Tendens er at gøre denne Kommissarius til en Hersker over Grønland med Sæde i København og nogle forholdsvis kortvarige Udflugter til Grønland, til en Art Vicekonge, der sidder hernede og herfra regerer Grønland. Af disse to Tendenser anser jeg den første for den rigtige og den sidste for ganske uheldig. Jeg finder den sidste paa nogle Punkter i det, der staa i Lovforslaget, og paa andre Punkter i det, der er udeladt af det. Der staa i Lovforslagets § 2 følgende: „Naar Kommissarius opholder sig i Grønland, er han at betragte som Regeringens befuldmægtigede Repræsentant og kan under Ansvar overfor vedkommende Minister, efter Forhandling med de paagældende Embedsmænd, træffe Afgørelse i samtlige Sager vedrørende saavel Styrelsen af Kolonierne som Kirke- og Skolevæsenet“. Denne Bestemmelse anser jeg for rigtig. Naar Kommissarius som Regeringens befuldmægtigede er i Grønland, er det rigtigt og naturligt, at han der optræder med Indenrigsministerens Myndighed — naturligvis under Ansvar overfor Indenrigsministeren. Men naar der dernæst staa i Slutningssætningen af § 1, at „han er at betragte som foresat for enhver af de i Henhold til Lov Nr. 52 af 1. April 1905 og Lov Nr. 139 af 27. Maj 1908 samt Instruks af 2. Januar 1873 saavel her i Landet som i Grønland ansatte Tjenestemænd“ og i Slutningen af § 2: „Det nærmere vedrørende Kommissarius“ Gerning her i Landet, herunder hvilke Sager der da henlægges til hans Afgørelse, fastsættes af Indenrigsministeren og Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet efter Reglerne for Generaldirektørens Virksomhed“, saa anser jeg disse to Bestemmelser for urigtige, og jeg ser ikke rigtig, hvad Meningen er dermed. De give den Kommissarius, der her er Tale om, en Myndighed til, naar han, som her tænkt, det meste af Tiden opholder sig i København, da at skyde sig ind mellem Ministeren og de forskellige grønlandske Myndigheder, der findes her. De gøre ham ogsaa her i Byen til en Art Regent over det hele. Jeg ser ikke Grunden dertil, og jeg ser ikke rettere, end at det, der skulde være Meningen, maa være dette, at han oppe i Grønland skal være udstyret med fornøden